

[Stærmose.]

denne Form for Arbejde med udenrigspolitiske Anliggender, de lukkede Rigsdagsmøder, ikke skulde begrænses, men at Arbejdsformen tværtimod skulde fortsætte. Ja, fra flere Sider sagde man endda, at man skulde opmuntre til Udvidelse.

Med Hensyn til den Forespørgsel, som vi nu vil stille til den højtærede Udenrigsminister, skal jeg give en ganske kort Motivering. Det er jo klart for alle, at Sydslesvigsagen er inde i den afgørende Fase. Vi staar foran Afgørelsen af Sydslesvigs fremtidige Skæbne og dermed foran Afgørelsen af et Spørgsmaal, der ogsaa har den allerstørste Betydning for Danmarks fremtidige Sikkerhed. Fra vor Side er der flere Gange tidligere gjort opmærksom paa, at vi var inde i den afgørende Fase. Under Debatten den 9. Juli sidste Aar havde jeg Lejlighed til som Ordfører for min Gruppe at sige, at det sikkert var sidste Gang. Rigsdagen havde Lejlighed til at beskæftige sig med Sydslesvig-Spørgsmaalet, før de endelige Afgørelser blev truffet, og de Begivenheder, der senere udviklede sig, den britiske Notes Modtagelse og Svaret herpaa af 19. Oktober, tør jeg tage som et Udtryk for, at denne Vurdering af Situationen var rigtig. Der er jo i Virkeligheden ikke sket nogen Ændring i Regeringens Politik, eller jeg bør maaske sige i den Politik, som Regeringen har faaet Lov til at føre, fra den 19. Oktober indtil i Dag. Den Vurdering af Sydslesvig-Sagens udenrigspolitiske Stilling, der ligger bag den danske Regerings Svar af 19. Oktober og ogsaa bag Memorandummet af 31. Januar, forstaar vi fra vor Side ikke. Vi har gentagne Gange givet Udtryk for, at vi betragter denne Vurdering som uvirkelig, som uden Forbindelse med de haarde udenrigspolitiske Kendsgerninger, der maa øve deres Indflydelse paa, hvordan det sydslesvigske Spørgsmaal skal behandles. Naar Regeringen er gaaet med til i Memorandummet af 31. Januar at bekræfte den Stilling, der blev taget den 19. Oktober, saa vil vi fra vor Side gerne tænke om Regeringen, at det skyldes, at man tror paa Muligheden af, at den Politik, som er udtrykt i disse to Dokumenter, virkelig er gennemførlig. Vi tvivler for vort Vedkommende paa det, men vi ønsker at høre en grundig Motivering fra Regeringens Side for denne Tro paa Muligheden af den førte Politikens Gennemførlighed.

Vi ved desuden, at der i vide Kredse af Befolkningen raader Usikkerhed med Hensyn til Mulighederne for en Gennemførelse af selv de Krav, der er rejst fra dansk

Side den 19. Oktober og den 31. Januar, og vi finder, at det vil være gavnligt, at der her fra Folketingets offentlige Talerstol bliver gjort Rede for Sydslesvig-Politikken Udvikling gennem den allerseneste Tid, og at der ogsaa bliver gjort Rede autoritativt for hele den udenrigspolitiske Vurdering, der ligger bag disse Kravs Fremsættelse. Og endelig finder vi, at det vil være gavnligt for hele denne Sags Stilling, om Regeringen ogsaa kan fremsætte autoritative Udtalelser, der peger ind i i hvert Fald den allernærmeste Fremtid, som man som Politiker har Pligt til at have Overblik over og Planer for.

Med Henviisning til denne Motivering skal jeg derfor tillade mig paa Forespørgernes Vegne at rette følgende Forespørgsel til Udenrigsministeren:

„Hvilke Oplysninger kan Udenrigsministeren give Tinget om Regeringens Politik i det sydslesvigske Spørgsmaal og om de udenrigspolitiske Initiativer, som Regeringen har taget og agter at tage i denne Sag?“

Udenrigsministeren (*Gustav Rasmussen*): Siden jeg sidst, den 30. Oktober 1946, talte om det sydslesvigske Spørgsmaal her i det høje Ting, har Regeringen over for Stormagterne fremsat de danske Synspunkter for Tysklands fremtidige Ordning, derunder Forholdene i Sydslesvig.

Forhandlingerne om det sydslesvigske Problem er nu kommet til at ligge paa en noget anden Maade end tidligere. Hidtil foregik de løbende Drøftelser i første Række med de britiske Myndigheder og den britiske Regering, der som Besættelsesmagt har Ansvaret i Sydslesvig. Spørgsmaalet er nu forelagt de fire allierede Stormagter gennem deres Udenrigsministres Stedfortrædere, der i London har forberedt de Forhandlinger, som den 10. Marts skal begynde i Moskva mellem Udenrigsministrene selv.

Grundlaget for de Skridt, Regeringen har foretaget i det sydslesvigske Spørgsmaal, er — i Overensstemmelse med Folketingets Beslutning af 5. December — Udenrigsministeriets Memorandum af 19. Oktober 1946 til den britiske Regering, der igen bygger paa Folketingets Beslutning af 9. Juli 1946.

Denne gik, som bekendt, ud paa, at Tinget tilsagde Regeringen „Støtte til en Politik, som paa Selvbestemmelsesrettens Grund har til Formaal:

at sikre den dansksindede Del af Sydslesvigs Befolkning, der er i stigende Vækst, almindelige borgerlige og demokratiske Rettigheder, derunder Adgang til fri kulturel og politisk Livsudfoldelse paa lige Fod med